

SRI SUBRAMANYA, TIRUCHENDUR

ஸுବ୍ରହ୍ମଣ୍ୟଭୁଜଙ୍ଗମ

2. ଶୋପ୍ରମନ୍ୟ ପୂଜାନ୍ତକମ୍

(1)

ସଦା ବାଲରୁପାଽପି ଵିଧନାଦ୍ରିହନ୍ତ୍ରୀ
ମହାଦନ୍ତିଵକ୍ତାଽପି ପଞ୍ଚାସ୍ୟମାନ୍ୟା ।
ଵିଧୀନ୍ଦ୍ରାଦିମୃଗ୍ୟା ଗଣେଶାଭିଧା ମେ
ଵିଧତ୍ତାଁ ଶ୍ରିୟ କାଽପି କଳ୍ୟାଣସୂର୍ତ୍ତି: ॥

ସତ୍ତା ପାଲେନ୍ଦ୍ରପାପି ବିକଣାତ୍ମିଲୁହନ୍ତରୀ
ମହୋତନ୍ତିଵକ୍ତାଽପି ପଞ୍ଚଶାସ୍ୟମାନ୍ୟା
ଵିତୀନ୍ତରାତ୍ମିମରିକ୍ୟା କଣେଶାପିତ୍ରା ମେ
ଵିତ୍ତତାମ ଚରିୟମ କାପି କଳ୍ୟାଣମୂର୍ତ୍ତି

ଇଲାମ ପାଲକଣାକ ଇରୁପ୍ ପିନୁମ ମଲେପୋଣ୍ଠ
ଇଟୟୁରୁକଣେପ ପୋକ୍ କୁପଵରୁମ ପେରୁମ ଯାଣେମୁକତ୍ତ
ବରାୟିନୁମ ଚିନ୍କତ୍ତିନ୍ ମରିୟାତେତକ୍ତୁରିୟଵରୁମ (ପରମେଶ୍ଵରଙ୍ଗିନୀଙ୍କ
ମରିୟାତେତକ୍ତୁରିୟବର), ପିରମ୍ମତେଵଳ୍, ଇନ୍ତିରଙ୍କ ମୁତଲିୟୋରାଲ୍
ତେଷିତ୍ ତେଷି ଵ୍ୟାପଟତ ତକ୍କବରୁମ, ମନ୍ତକଳାସ ବରୁପିଯିମାନ
କଣେଚପ ପେରୁମାନ ଏନକ୍କୁ ଚେଲିବମ ଚେର୍ପିକଟଟୁମ.

(2)

ନ ଜାନାମି ଶବ୍ଦ ନ ଜାନାମି ଚାର୍ଥ
ନ ଜାନାମି ପଦ୍ୟ ନ ଜାନାମି ଗଦ୍ୟମ ।
ଚିଦେକା ଷଙ୍ଖାସ୍ୟା ହୃଦି ଘୋତତେ ମେ
ମୁଖାନ୍ତିସ୍ତରନ୍ତେ ଗିରଶଚାପି ଚିତ୍ରମ ॥

ନ ଜ୍ଞାନାମି ଚପ୍ତମ ନ ଜ୍ଞାନାମି ଚାର୍ଥମ
ନ ଜ୍ଞାନାମି ପତ୍ତ୍ୟମ ନ ଜ୍ଞାନାମି କତ୍ତ୍ୟମ
ଚିତେକା ଷଟାସ୍ୟା ହରିତି ତ୍ୟୋତତେ ମେ
ମୁକାନ୍ତନିଃଶରନ୍ତେ କିରାସିଶାମି ଚିତ୍ରମ

எனக்கு சப்தமும் தெரியாது அதன் பொருளும் தெரியாது. அதனாலேயே செய்யுட்காவியமும் வசனகாவியமும் அறியேன். ஆனால் ஆறுமுகமான ஞான வடிவம் ஒன்றே என் மனதில் நிழலாடுகிறது. வாயினின்று ஏதோதோ விசித்ரமான சொற்கள் வெளிப்படுகின்றன.

(3)

ஸ்யூரா஧ிருஷ்ட மஹாவாக்யங்குட
ஸ்நாஹாரி஦ேஹ் மஹாசித்த஗ேஹம் ।
மஹீதைவதை மஹாவைத்தாவ
மஹாதைவால் ஭ஜ லோகபாலம் ॥

மத்தூராதிருடம் மஹாவாக்யகூடம்
மநோஹாரிதேஹம் மஹாச்சித்தகேஹம்
மஹீதைவதைவம் மஹாவைத்தபாவம்
மஹாதைவபாலம் பஜே லோகபாலம்

மயில் மேல் ஏறி, மஹாவாக்யங்களின் முழுப் பொருளாக அமைந்து, அழகிய வடிவுடன் மாஹான்களின் மனதில் நித்யவாஸம் செய்யும் மஹாதைவன் மகனை வழிபடுகிறேன். அவர் உலகைக்காப்பவர், வேதவிமுப்பொருள் ஸாப்ரமண்யராவர்.

(4)

யदा ஸநி஧ானं ஗तா மாநவா மே
भவாஸ்மோ஧ிபாரं ஗தாஸ்தே தடைவ ।
இதி வ்யञ்யந்திந்துதீரே ய ஆஸ்தே
தமிழே பவித்ர பராஶக்திபுத்ரம் ॥

யதா ஸந்நிதாநம் கதா மாநவா மே
பவாம்போதிபாரம் கதாஸ்தே ததைவ
இதி வ்யஞ்ஜயந்ஸிந்துதீரே ய ஆஸ்தே
தமிடே பவித்ரம் பராசக்திபுத்ரம்

‘எப்பொழுது மனிதர்கள் என் ஸந்நிதானம் வந்து சேர்ந்தார்களோ அப்பொழுதே ஸம்ஸாரக்கடலையும் கடந்து விட்டார்கள்’ -- என்று காட்டுவார்போல் கடற்கரையில் நிலைப் பெற்றிருக்கும் அந்த பராசக்தி புத்ரனைத் துதிக்கிறேன்.

(5)

यथाधेस्तरङ्गा लयं यान्ति तुङ्गा -
स्तथैवापदस्सन्निधौ सेवतां मे ।
इतीवोर्मिपङ्क्तीर्नृणां दर्शयन्तं
सदा भावये हृत्सरोजे गुहं तम् ॥

யதாப்தேஸ்தரங்கா லயம் யாந்தி துங்கா-
ஸ்ததைவாபத: ஸந்திதெள ஸேவதாம் மே
இதீவோர்மிபங்க்தீர் ந்ருணாம் தார்சயந்தம்
ஸதா பாவயே ஹ்ருத்ஸரோஜே குஹம் தம்

‘ஆர்பரிக்கும் பெருங்கடல் அலைகள் சற்று நேரத்தில் அடங்கிவிடுவது போல என்னஸேவிக்கும் பக்த்தர்களின் இள்ளல்கள் இடம் தெரியாமல் போய்விடும்’ -- என்று குறிப் பிடத்தானோ இவர் இப்படி கடலைகளைக் காட்டுகின்றார்! அவ்வாறு காட்சியளிக்கிற குகப்பெருமானை எப்பொழுதும் ஹ்ருதயகமலத்தில் த்யானிக்கின்றேன்

(6)

गिरौ मन्निवासे नरा येऽधिरूढा -
स्तदा पर्वते राजते तेऽधिरूढः ।
इतीव ब्रुवनान्धशोलाधिरूढः
स देवो मुदे मे सदा षण्मुखोऽस्तु ॥

கிரெள மந்நிவாஸே நரா யேதிருடா-
ஸ்ததா பர்வதே ராஜூதே தேதிருடா:
இதீவ ப்ருவந்தன்தசைலாதிருட:
ஸ தேவோ முதே மே ஸதா ஷண்முகோஸ்து

‘நான் வசிக்கும் மலை மீது எவர் ஏறி வந்தனரோ அவர் அப்பொழுதே மலை போன்று மிக உயர்ந்த பதவியில் விளங்குவர்’ - என்று கூறுவார் போல கந்தமாதன மலையில் வீற்றிருக்கும் ஷண்முகப்பெருமான் என்னை மகிழ்விக்கட்டும்.

(7)

மஹாஸ்மோதிதிரே மஹாபாபசோ
ஸுநீந்஦ிராநுகூலே ஸுந்஧ா஖்யஶைலே ।
குஹாயா வசந்த ஸ்வ஭ாஸா லஸந்த
ஜநார்தி ஹரந்த ஶ்ரயாமோ ஗ுஹ தம் ॥

மஹாம்போதிதீரே மஹாபாபசோரே
முநீந்தராநுகூலே ஸுகந்தாக்ய சைலே
குஹாயாம் வஸந்தம் ஸ்வபாஸா லஸந்தம்
ஜநார்திம் ஹரந்தம் ச்ரயாமோ குஹம் தம்

பெருங்கடற்கரையில் மஹாபாபங்களைப் போக்கும் முனிவர்க்கு இசைவான கந்தமாதன மலையில் குகைக்குள் குடிகொண்டு விளங்கும் அனைவரது அல்லல் தீர்க்கும் குஹனை சரணடைகிறோம்.

(8)

லஸத்ஸ்வர்ணிஹ நூண் காமதோஹ
ஸுமர்ஸ்தோமஸஸஂஷஸமாணிக்யமங்கே ।
ஸமுத்ஸஹஸார்க்துல்யப்ரகாஶ்
ஸதா ஭ாவயே கார்திகேய ஸுரேஶம் ॥

ஸஸ்தஸ்வர்ணகேஹ ந்ருணாம் காம தோஹ
ஸுமர்ஸ்தோமஸஸஂஷஸமாணிக்யமங்கே
ஸமுத்யதஸஹஸரார்கதுல்யப்ரகாஶம்
ஸதா பாவயே கார்திகேயம் ஸுரேஶம்

மக்களின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றுகின்ற, மலர் நிரம்பிய தங்கக்கட்டிலில், தங்கமயமானவிமானத்தின் கீழ் ஆயிரம் சூரியர்கள் போல் ஒளி வீசுகின்ற கார்த்திகேயனை எக்கணமும் த்யானிக்கிறேன்.

(9)

रणद्वंसके मञ्जुलेऽत्यन्तशोणे
मनोहारिलावण्यपीयूषपूर्ण ।
मनःषट्पदो मे भवकलेशतसः
सदा मोदतां स्कन्द ते पादपद्मे ॥

ரணத்தம்ஸகே மஞ்ஜுலே
த்யந்தசோணே
மநோஹாரிலாவண்யபீயூஷபூர்ணே
மநஃஷட்பதோ மே பவக்லேசதுப்த:
ஸதா மோததாம் ஸ்கந்த தே பாதபத்மே

அன்னப்பறவைகள் கால்மாறிப் போய்விட்டதே என ஒல மிட ஹேதுவானதும் அழகியதும், மிகவும் சிகப்பானதும், மனதைக்கவரும் அழகமுதம் நிரம்பப் பெற்றதுமான ஸ்கந்த பெருமானே! உனது திருவடித்தாமரையில் என் மனதாகிய தேனீ நிலையாக களிப்படையட்டும்

(10)

सुवर्णभदिव्याम्बरैर्भासमानां
क्वणत्किङ्गीमेखलाशोभमानाम् ।
लसद्वेमपद्मेन विद्योतमानां
कटिं भावये स्कन्द ते दीप्यमानाम् ॥

ஸ்வர்ணாபதிவ்யாம்பரௌர்பாஸமாநாம்
க்வணத்கிங்கினீமேகலாசோபமாநாம்
லஸத்தேமபட்டேந வித்யோதமாநாம்
கடிம் பாவயே ஸ்கந்த தே தீப்யமாநாம்

தங்கமென பளபளக்கும் திவ்யமன ஆடையும்,
ஒலிக்கும் சலங்கை துலங்கும் மேகலையும், தங்கப்பட்டையும்
கொண்டு ஜ்வலிக்கும் இடுப்பை, ஸ்கந்தனே! த்யானம்
செய்கின்றேன்.

(11)

புலிந்஦ிஶகந்யா஧நாபோ஗துங் -
ஸ்தநாலிங்நாஸக்தகாஶமீரராகம்।
நமஸ்யாம்யஹ் தாரகாரே தவோர்:
ஸ்வமக்தாவனே ஸ்வர்வா ஸாநுராகம்॥

புலிந்தேசகந்யாகநாபோகதுங்க-
ஸ்தநாலிங்கநாஸக்தகாச்மீரராகம்
நமஸ்யாம்யஹும் தாரகாரே தவோர்:
ஸ்வபக்தாவநே ஸ்ரவதா ஸாநுராகம்

ஸ்ரீ வல்லேதேவியின் பருத்து விம்மிய மார்பகத் தில்
ஆலிங்கனம் செய்யும் போது குங்குமப்பூகலந்த சந்தனப்பூச்சு
படிந்த உனது மார்பை வணங்குகின்றேன். தாரகனை அழித்த
வேலவா! அந்த உன் மார்பு, பக்தர்களின் பாதுகாப்பில்
அனவரதமும் அக்கரை கொண்டதன்றோ!

(12)

வி஘ீ வலுமடங்காந்த்வலிலா஧ृதாண்டா -
நிரஸ்தே஭ஶுண்஡ாந்திஷ்டகாலடங்காந்।
ஹத்தெந்திரஷண்டங்காலாண்ஶௌண்டாந்
ஸ்வா தே ப்ரஷண்டாந் ஶயே வாஹடங்காந்॥

விதெள க்லுப்தத்ண்டாந் ஸ்வல்லாத்ருதாண்டா-
ந்திரஸ்தேபசண்டாந் த்விஷீத்காலதண்டாந்
ஹதேந்த்ராரிஷண்டாஞ்ஜூகத்த்ராணசெளண்டாந்
ஸ்வதா தே ப்ரசண்டாஞ்சரயே பாஹுதண்டாந்

பிரம்மதேவனுக்கே தண்டனை கொடுத்தும், எளிதில் அண்டசராசரங்களை தாங்கியும், கஜாஸ-அரன் துதிக்கையை ஒதுக்கித்தள்ளியும், எதிரிகளை காலதண்டமென வெருட்டியும், இந்திரனின் எதிரிகளை அவ்வப்போது அழித்து உலகைக் காக்கத்திறம் பெற்றும் விளங்கிய உன் பன்னிரு கைகளை சரணமடைகின்றேன்.

(13)

ஸ்தா ஶார்஦ா: ஷமுஙாங்கா யதி ஸ்யு:

ஸமுட்யந்த ஏவ ஸ்஥ிதாஶ்சेत்ஸமந்தாத् ।

ஸ்தா பூர்ணிவிம்஬ா: கலங்கை ஹிநா -

ஸ்தா த்வந்முखாநாஂ ஸுவே ஸ்கந்஦ ஸாம்யம् ॥

ஸ்தா சாரதா: ஷண்மஞ்சுகாங்கா யதி ஸ்யு:

ஸமுத்யந்த ஏவ ஸ்திதாஶ்சேத்ஸமந்தாத்
ஸ்தா பூர்ணபிம்பா: கலங்கைச்ச ஹீநா

ஸ்தா த்வந்முகாநாம் ப்ரநுவே ஸ்கந்த ஸாம்யம்

ஓ ஆறுமுகப்பெருமானே! உனதருளால் ஒருவேளை இளவேணிற்காலத்து சந்திரர்கள் அறுவர் நாற்புரமும் தோன்று பவராகவும், கசடு இல்லாமல் முழு வடிவில் இருப்பவராகவும் இருந்தால் உனது முகத்திற்கு அவரை ஒப்புவழையாகக் கூற இயலும்.

(14)

ஸ்துரந்மந்தாஸை: ஸஹஸானி யங்க -

த்கடாக்ஷாவலிமூஜஸங்஘ாஜவலானி ।

ஸு஧ாஸ்யந்திவிம்஬ா஧ராணிஶஸூநோ

தவாலோகயே ஷமு஖ாம்஭ோருஹானி ॥

ஸ்புரமந்தஹாஸை: ஸஹம்ஸாநி சஞ்சத்

தகடாக்ஷாவலிப்ரநுங்கஸங்கோஜ்ஜவலாநி.

ஸ்தாஸ்யந்திபிம்பாதராணீசஸஉநோ

தவாலோகயே ஷண்முகாம் போருஹாணி

ஓ மஹேசன் மெந்தனே! உன் முகங்கள் ஆறும் ஆறு தாமரைகள் எனக்காண்கிறேன். அவற்றில் புன்முறுவல் இருப்பதால் அன்னங்கள் உள்ளன. கடைக்கண்கள் துவள்வதால் அழிய தேவீக்கள் அசைந்தாடுகின்றன. அமிருதமே சிந்தும் சிவந்த உதடுகள் இருப்பதால் தேனுக்குப் பஞ்சமில்லையே!

(15)

विशालेषु कर्णान्तदीर्घजसं
दयास्यन्दिषु द्वादशस्वीक्षणेषु ।
मयीषत्कटाक्षः सकृत्पातितश्चे -
इवेत्ते दयाशील का नाम हानिः ॥

विशालेषां कर्णान्तदीर्घजसं
तयास्यन्दिषु द्वादशस्वीक्षणेषां
मयीषत्कटाक्षः सकृत्पातितश्चे -
प्रवेत्तते तयाशील का नाम ह्रान्तिः

ஓ கருணை காட்டும் ஸ்வபாவமுள்ளவனே! உனக்கு பனிரெண்டு கண்கள், அவை காது வரை நீண்டவை, ப்ரந்தவை, கருணைத்தும் பும் இனத்தவை, என் மீது சிறிது காடாக்கம் விழுக்கூடாதா? அதில் உனக்கு என்ன இழப்பு ஏற்படும்?

(16)

सुताङ्गोऽवो मेऽसि जीवेति षड्धा
जपन्मन्त्रमीशो मुदा जिघते यान् ।
जगद्वारभृद्भ्यो जगन्नाथ तेभ्यः
किरीटोज्ज्वलेभ्यो नमो मस्तकेभ्यः ॥

ஸ்தாங்கோத்பவோ மேஸி ஜீவேதி ஷட்தா
ஜூபந்மந்த்ரமீசோ முதா ஜீக்ரதே யாந்
ஜூக்த்பாரப்ருத்பயோ ஜூகந்நாத தேப்ய:
கிரீடோஜ்ஜ்வலேப்யோ நமோ மஸ்தகேப்ய:

‘என்னில் பிறந்த குழந்தாய்! நீ பல்லாண்டு வாழ்க’ .. என்று ஆறு முறை மந்திரத்தை ஜபித்து பரமேச்வரன் உச்சிமுகர்ந்த அந்த ஆறு தலைகளுக்கு என் நமஸ்காரங்கள். ஒ ஜகன்னாத! அவை கீரிடமணிந்து அழகாய் இருப்பவை மட்டுமில்லை, உலகபாரம் முழுவதும் தாங்குபவை ஆயிற்றே!

(17)

ஸ்தூராத்ரகேயூரஹாராமிராம -

ஶயலத்குஷ்டலஶ்ரீலஸநாஷ்மாగ: |

கடௌ பிதவாஸா: கரே சாருஶக்தி:

புரஸ்தாந்மாஸ்தா புராரேஸ்தநூஜ: ||

ஸ்புரத்ரத்நகேயூரஹாராபிராம-

ச்சலத்குண்டலபூநீலஸத்கண்டபாக:

கடெளா பீதவாஸா: கரே சாருஶக்தி:

புரஸ்தாந்மாஸ்தாம் புராரேஸ்தநூஜ:

‘பளிச்’ என விளங்கும் ரத்ன கேயூரம், ஹாரம் இவற்றால் அழகியவரும், அசையும் குண்டலங்கள் அழகுமிலிர பளபளக்கும் கன்னக்கதுப்புடனும், இடையில் மஞ்சள் பட்டும், கையில் அழகிய சக்தி ஆயுதமும் கொண்ட புராரியின் புதல்வன் என் முன்னே தோன்றட்டும்

(18)

இஹாயாஹி வத்ஸேதி ஹஸ்தாந்ப்ரஸார்யா -

த்ரயத்யாதராச்சாக்ரே மாதுரங்காத् |

ஸமுத்பத்ய தாதம் ஶயந்த குமார்

ஹராஶிலைஷாத்ரம் ஭ஜ வாலமூர்த்தி ம் ||

கிழஹாயாஹி வத்ஸேதி ஹஸ்தாந்ப்ரஸார்யா -

ஹவயத்யாதராச்சாங்கரே மாதுரங்காத்

ஸமுத்பத்ய தாதம் ஶரயந்தம் குமாரம்

ஹராச்லிஷ்டகாத்ரம் பஜே பாலமூர்த்தி ம்

“‘குழந்தாய் இங்கே ஓடி வந்துவிடு!’ என்று கைகளை நீட்டி சங்கரன் பரிவுடன் கூப்பிடுகையில், தாயின் மடியிலிருந்து தாவி தந்தையை அடைந்தவுடன், அவர் இருக அணைத்துக் கொண்ட பால ஷண்முகனை நான் வேவிக்கிறேன்.

(19)

குமாரேಶஸूನो गुह स्कन्द सेना -
पते शक्तिपाणे मयूराधिरूढ ।
पुलिन्दात्मजाकान्त भक्तार्तिहारिन्
प्रभो तारकारे सदा रक्ष मां त्वम् ॥

குமாரேசலம்நோ குஹ ஸ்கந்த ஸேநா
பதே சக்திபாணே மயூராதிரூட
புலிந்தாத்மஜாகாந்த பக்த்தார்திஹாரிந்
ப்ரபோ தாரகாரே ஸதா ரக்ஷ மாம் த்வம்

ஓ குமாரனே! ஈசன் மகனே! குஹனே! ஸ்கந்தனே!
ஸேநாபதி யே! சக்தி பாணி யே! மயில் வாஹனனே! வள்ளி
மணாளனே! பக்தர் துயர் துடைப்பவனே! ப்ரபுவே! தாரகனை
ஸம்ஹரித்தவனே! என்னை எப்பொழுதும் காப்பாயாக!

(20)

प्रशान्तोच्चिये नष्टसंज्ञे विच्छेषे
कफोद्धारिवक्त्रे भयोत्कम्पिगात्रे ।
प्रयाणोन्मुखे मय्यनाथे तदानीं
द्रुतं से दयालो भवाग्रे गुह त्वम् ॥

ப்ரசாந்தேந்தரியே நஷ்டஸங்குஞ்ஜே விசேஷ்டே
கபோத்காரிவக்த்ரே பயோத்கம்பிகாத்ரே
ப்ரயரணோந்முகே மய்யநாதே ததாநீம்
த்ருதம் மே தயாலோ பவாக்ரே குஹ த்வம்

புரக்கரணங்கள் அடங்கி, உணர்வற்று, செயலற்று,
கபம் கொட்டும் வாயுடனும், பயத்தால் நடுங்கும் உடலுடனும்,
கவனிப்பாரில்லாமல் நான் மேலுலகுக்கு புறப்படும் சமயத்தில்
என்முன்னே தோன்றுவீராக! ஹே தயாபரனே! குக!

(21)

குதாந்தஸ்ய ஦ூதேஷு சண்டேஷு கோபா -
 வா சிற்னிஷ்மிந்தீதி மா தர்ஜயத்ஸு ।
 மதுர் ஸமாரஹ மாமேரிதி த்வं
 புர: ஶக்திபாணிர்மாயாஹி ஶீଘ்ரம् ॥

கருதாந்தஸ்ய தூதேஷோ சண்டேஷோ கோபா-
 த்தஹ ச்சிந்த்தி பிந்த்தீதி மாம் தூர்ஜைத்ஸோ
 மழுரம் ஸமருஹ்ய மா பைரிதி த்வம்
 புர: சக்திபாணிர்மமாயஹி சீக்ரம்

யமதூதர்கள் கொடியவர்கள்; அவர்கள் கோபத்துடன்
 இவனைக் கொள்ளுத்து, வெட்டு, பிளந்து தள்ளு - என்று
 அதட்டுகையில் ஆறுமுகனே! நீ மயில் மீதேறி பயப்படாதே
 என்று தேற்றிக்கொண்டு சக்தி ஆயுதத்துடன் சட்டென என்
 முன்னே வந்துவிடு.

(22)

பிணந்யாஸகृத்பாதயோஸ்தே பதித்வா
 பிரஸாத் பிரபோ பிரார்஥யேநேகவாரம் ।
 ந வகுஞ் க்ஷமோத்து தவானி கூபாஷே
 ந கார்யாந்தகாலே மனாகப்யுபேகா ॥

ப்ரணாம்யாஸக்ருத்பாதயோஸ்தே பதித்வா
 ப்ரஸாத்ய ப்ரபோ ப்ரார்த்யேநேகவாரம்
 ந வக்தும் கூத்துமோத்தும் ததாநீம் க்ருபாப்தே
 ந கார்யாந்தகாலே மநாகப்யுபேகா

ஹே ப்ரபோ! உமது கால்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்து
 கெஞ்சிப் பலமுறை பிரார்த்திக் கொள்கிறேன். கிருபா
 ஸமுத்திரமே! அந்த கடைசி காலத்தில் நான் சொல்லமுடியாமல்
 போகலாம். ஒருபோதும் என்னை கை விடலாகாது.

(23)

ஸஹஸ்ராண்ட்மோக்தா த்வய ஶூரநாமா
 ஹதஸ்தாரக: ஸிஂவகந்தஸ்ய ஦ைத்ய: ।
 ஸமாந்தர்வீதிஸ்த மன:கலேஶமேக்
 ந ஹங்ஸி பிரபோ கிஂ கரோமி கவ யாமி ॥

ஸஹஸ்ராண்டபோக்தா த்வயா சூரநாமா
 ஹதஸ்தாரக: ஸிம்ஹவக்தரச்ச தைத்ய:
 மமாந்தர்ஹ்ருதிஸ்தம் மநக்லேசமேகம்
 ந ஹம்ஸி ப்ரபோ கிம் கரோமி க்வ யாமி

ஹே ப்ரபோ! பல அண்டபுவனங்களை அனுபவித்து வந்த சூரனையும் தாரகாசுரனையும், சிங்கமுகாஸூரனையும், தாங்கள் வதைக்கவில்லையா? என் ஹ்ருதயத்திலுள்ள மனக்லேச மொன்றை ஏன் அழிக்கக்கூடாது? நான் என்ன செய்வேன். உன்னையன்றி நான் வேறு யாரிடம் போவேன்.

(24)

அஹ் ஸர்வா து:க்஖மாராவஸநோ
 ஭வாந்஦ீநவந்஧ுஸ்த்யதந் ந யாசே ।
 ஭வத்துக்கிரோ஧ங் ஸदா கலூம்பா஧ங்
 ஸமார்தி தூத் நாஶயோமாஸுத த்வம் ॥

அஹம் ஸ்வதா து:கபாராவஸந்நோ
 பவாந்தீநபந்துஸ்த்வதந்யம் ந யாசே
 பவத்பக்திரோதம் ஸதா க்லுப்தபாதம்
 மமார்திம் த்ருதம் நாசயோமாஸாத் த்வம்

ஹே உமையவளின் அருமை மகனே! நான் எப்பொழுதும் துன்பச்சுமை தாங்கமுடியாமல் தவிக்கிறேன். நீரோ ஏழை எளியவருக்கு பங்காளன். உன்னையன்றி வேறு எவரையும் வேண்டேன். உன்னிடம் பக்தி செலுத்த தடையாய் இருப்பதும், இடையராது தோந்தரவு செய்வதுமான என் மனக்லேசத்தை ஒழிப்பாயாக.

(25)

அபஸ்மாரகுஷ்டக்யார්:ப்ரஸே -
 ஜவராந்மாடாதுல்பாடிராக மஹாந்த: ।
 பிஶாசாஶ்ச ஸर்வ ஭வத்பத்புருதி
 விலோக்ய க்ஷணாத்தாரகாரே திருந்தே ॥

அபஸ்மாரகுஷ்டக்ஷயார்சப்ரமேஹ-
 ஜ்வரோந்மாதகுல்மாதிரோகா மஹாந்த:
 பிசாசாஸ்ச ஸர்வே பவத்பத்ரபூதிம்
 விலோக்ய கஷணாத்தாரகாரே த்ரவந்தே

தாரகனை ஸம்ஹரித்த வீரனே! உனது பன்னீர் இலை
 வீபூதியைக்கண்டு, அபஸ்மாரம், குஷ்டம், கஷயம், அர்சஸ்,
 ப்ரமேகம், ஜ்வரம், உன்மாதம், குல்மம் முதலிய பெரிய
 வ்யாதிகளும், பிசாசுகளும், ஒரு நொடியில் ஒடுவிடுகின்றனவே!
 என்ன ஆச்சரியம்!

(26)

ட்ரி ஸ்கந்஦மூர்தி: ஶ्रூதௌ ஸ்கந்஦கிரි -
 முखே மே பவித்ர ஸदா தச்சரித்ர |
 கரே தஸ்ய கृत्यं வபுस्तस्य भूत्यं
 गुहे सन्तु लीना ममाशेषभावाः ||

த்ருசி ஸ்கந்தலூர்தி: ச்ரூதெளை ஸ்கந்தகீர்தி-
 ரமுகே மே பவித்ரம் ஸதா தச்சரித்ரம்
 கரே தஸ்ய க்ருத்யம் வபுஸ்தஸ்ய ப்ருத்யம்
 குஹே ஸந்து லீனா மமாசேஷபாவா:

கண்களில் கந்தனின் உருவமே தோன்றட்டும், காது
 களில் கந்தனின் புகழும் முகத்தில் (வாயில்) அவனது புண்ய
 மானசரித்திரமும், கையில் அவனது சேவைச் செயலும், உடலில்
 அவனது ஊழியமும் -- இப்படி என் அனைத்து உணர்வுகளும்
 ஸ்கந்தனைச் சார்ந்தே அமையட்டும்

(27)

முனீனாமுதாஹே நூண் ஭க்தி஭ாஜா -
 மभீषப்ரதாஸ்ஸந்தி ஸ்வத்ர ஦ேவா: |
 நூணமந்த்யஜாநாஸபி ஸ்வார்஥ானை
 ஗ுஹாதேவமந்யஂ ந ஜானே ந ஜானே ||

முநீநாமுதாஹே ந்ருணாம் பக்திபாஜா-
 மபீஷ்டப்ரதா: ஸந்தி ஸர்வத்ர தேவா:
 ந்ருணாமந்த்யஜாநாஸபி ஸ்வார்த்ததாநே
 குஹாத்தேவமந்யம் ந ஜானே ந ஜானே

எல்லா தேவர்களும், முனிவர்களுக்கோ, பக்தியுள்ள மனிதர்களுக்கோ தான் அவரது காமனைகளைப் பூர்த்தி செய்பவராக உள்ளனர். ஆனால் பின்தங்கிய மக்களுக்கும் விருப்பம் நிறைவேற்றிவைப்பதில் குறைனைத் தவிர வேறு கடவுளை நான் அறியேன்.

(28)

கலत्रं ஸுதா ஬ந்஧ுவர்ணः பशுர்வ
நரோ வாத நாரி ஗ृहே யே மதீயாः ।
யஜந்தோ நமந்தः ஸ்துவந்தோ ஭வந்த
ஸ்மரந்தஶ்ச தே ஸந்து ஸர்வ குமார ॥

கலத்ரம்ஸாதா பந்துவர்கः பசுர்வா
நரோ வாத நாரீ க்ருஹே யே மதீயா:
யஜந்தோ நமந்தः ஸ்துவந்தோ பவந்தம்
ஸ்மரந்தச்ச தே ஸந்து ஸர்வே குமார

என் வீட்டிலுள்ள எனது மனைவியோ, மகன்களோ, உறவினரோ (ஏனைய விலங்குகளோகூட) ஆணோ, பெண்ணோ அனைவரும், ஹே குமாரக்கடவுளே! உன்னை பூஜித்துக் கொண்டும், வணங்கிக்கொண்டும், ஸ்துதி செய்து கொண்டும் அல்லது நினைத்துக் கொண்டும் தான் இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு பிரார்த்திக்கிறேன்.

(29)

ஸ்ரா: பக்ஷிணோ ஦ஂஶகா யே ச துடை -
ஸ்த஥ா வ்யாधயோ வா஧கா யே மதங்கே ।
஭வச்஛த்திக்ஷணாக்ரமிநா: ஸுதூரே
விந்யந்து தே சூரிதக்ராஞ்சீல ॥

ம்ருகா: பக்ஷிணோ தம்சகா: யே ச துஷ்டா-
ஸ்ததா வ்யாதயோ பாதகா யே மதங்கே
பவச்சக்தி தீக்ஷணாக்ரபிந்நா: ஸாதாரே
விநாக்யந்து தே குர்ணிதக்ரெளஞ்சசைல

எனக்கு துன்பம் விளைவிக்கும் துஷ்ட மிருகங்களும், பறவைகளும், ஈ, கொசு முதலியவைகளும், தங்களது சக்தி ஆயுதத்தின் கூறிய முனையால் சிதறியடிக்கப்பட்டும், அழியட்டும்: தாங்கள் க்ரெள்ஞ்ச மலையை பொடிப் பொடியாகச் செய்யவில்லையா?

(30)

जनित्री पिता च स्वपुत्रापराधं
सहेते न किं देवसेनाधिनाथ ।
अहं चातिबालो भवान् लोकतातः
क्षमस्वापराधं समस्तं महेश ॥

ஐநித்ரீபிதா ச ஸ்வபுத்ராபராதம்
ஸஹேதே ந கிம் தேவஸேநாதிநாத
அஹம் சாதிபாலோ பவாந் லோகதாத:
க்ஷமஸ்வாப்ராதம் ஸமஸ்தம் மஹேஶ

ஹே தேவஸேனையின் தலைவரே! தாயும் தந்தையும் தமது மகன் தவறை பொருத்துக் கொள்வதில்லையா? நானே மிகவும் சிறு பாலகன். தாங்கள் உலகத்தந்தை: ஆகவே எனது அனைத்து அபராதங்களையும் மன்னித்து அருள்வீராக.

(31)

नमः केकिने शक्तये चापि तुभ्यं
नमश्छाग तुभ्यं नमः कुकुटाय ।
नमः सिन्धवे सिन्धुदेशाय तुभ्यं
पुनः स्कन्दमूर्ते नमस्ते नमोऽस्तु ॥

நம: கேகிநே சக்தயே சாபி துப்யம்
நமச்சாக துப்யம் நம: குக்குடாய
நம: ஸிந்தவே ஸிந்துதேசாய துப்யம்
புந: ஸ்கந்தமூர்தே நமஸ்தே நமோஸ்து

மயிலுக்கும், சக்தி ஆயுதத்திற்கும், ஆட்டுக்கடா, கோழி இவற்றிற்கும் நமஸ்காரம், கடலுக்கும் கடலைச்சார்ந்த இடத் திற்கும் எனது நமஸ்காரம் ஸ்கந்தபெருமானுக்கு பின்னும் பின்னும் நமஸ்காரம்.

(32)

ஜயாநந்஦மூஸ்தியாபாரதாஸ -

அயாமோघகிர்தீ ஜயாநந்஦மூர்தீ ।

ஜயாநந்஦சிந்஧ோ ஜயாஶேஷவந்஧ோ

ஜய த்வ ஸ்வா முக்தி஦ானேஶஸூநோ ॥

ஜயாநந்தபூமஞ்ஜயாபாரதாம-

ஞ்ஜயாமோககீர்தே ஜயாநந்தமூர்தே

ஜயாநந்தஸிந்தோ ஜயாசேஷ பந்தோ

ஜய த்வம் ஸதா முக்திதாநேசஸுநோ

ஆனந்தப்பெருக்கே! உனது பக்கம் ஜயிக்கட்டும். ஒளி மிகுந்தவனே! உனக்கு ஜயம். பயன்மிக்கப் புகழோனே! உலகனைத்திற்கும் பங்காளனே! உனக்கு ஜயம் உண்டாகட்டும் ஆனந்த மூர்த்தியாய் மோகஷம் நல்கும் பரமச்வரனின் மைந்தனே! உனக்கு ஜயம், ஜயம்.

(33)

முஜங்காத்யவृத்தேன கலஸ் ஸ்தவं ய:

பதேங்கதியுதோ ஗ுஹ ஸ்பிரணம் ।

ஸ புத்ராந்கலत்ர ஧ன் ஦ீர்஘மாயு -

ல்லைக்கந்஦ஸாயுஜ்யமந்தோ நரஸஸः ॥

புஜங்காக்ய வ்ருத்தேன க்லுப்தம் ஸ்தவம் ய:

படேத்பக்தியுக்ததோ குஹம் ஸம்ப்ரணம் ய

ஸ புத்ராந்கலத்ரம் தநம் தீர்கமாயுர்

லபேத்ஸ்கந்தஸாயுஜ்யமந்தோ நர: ஸ:

புஜங்கப்ரயாதம் என்ற விருத்தத்தில் அமைக்கப்பெற்ற இந்த ஸ்தோத்திரத்தை எவரெவர் குகனை வணங்கி பக்தியுடன் படிக்கின்றனரோ அவரெல்லாம் மனைவி மக்களையும் செல்வத்தையும் நீண்ட ஆயுளையும் பெறுவர். கடைசியில் ஸ்கந்தனுடன் ஜக்யத்தையும் அடைவார்.

இதி ஸாப்ரஹ்மண்யபுஜங்கம் ஸம்பூர்ணம்